

Семенові зорі

Андрій Зелінський, ТІ

Семенові зорі

казка з добрими очима

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

Зелінський Андрій

З-49 Семенові зорі [Текст] : роман / Андрій Зелінський; — Львів: Видавництво Старого Лева, 2023. — 488 с.

ISBN 978-617-679-778-4

«Семенові зорі» — алегорична казка, де кожен образ і персонаж — не випадковий, а кожна подія, яка трапляється з головним героєм, спонукає його до глибоких філософських роздумів і важливих висновків, сприяє особистому зростанню.

У Старих Плавнях, що простяглися вздовж Борисфену з одного боку, а з іншого — оточені валом, живе юнак Семен. У нього дивовижні ясні сині очі, глибокі, як саме Небо. Хлопець кохає Василю, вони планують поєднатися, навіть хату Семен облаштовує, щоби привести туди молоду дружину. Проте перед тим, як одружитися, хлопець вирішує помандрувати за вали, щоби побачити село з іншого боку. Та найбільша мрія Семена — навчитися запалювати зорі.

УДК 821.161.2-343

*Із вдячністю моєму другу Андрію Якимечкові
за наші спільні мандри*

© Андрій Зелінський, текст, 2023
© Іва Михайлян, обкладинка, карти, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-617-679-778-4

Усі права застережено

*Присвячується
хлопчикам і дівчаткам,
чиї татусі стали безкрайнім чистим небом
над їхнім дитинством і майбуттям*

Усе в цьому світі розпочинається з якогось берега. Попереду моря-океани, загублені Атлантиди й нерозгадані таємниці забутих гаваней, і людське життя, виснажене тугою за далеким і прекрасним, віднаходить у собі відвагу розпочати власну мандрівку. Хтось невтомно свого берега шукає, комусь із сумом доводиться рідний берег залишати, а когось із берега нестримно вабить неосяжна далечінь, що гукає до глибини людського серця співом вільного вітру та ревом нескорених бурунів. У світі людей усе розпочинається на якомусь із берегів. Цього разу все трапилося точнісінько так само.

1. На березі

Звичайної літньої днини старий Дніпро тихо й неспішно гладив хвилями береги київських круч і розсипані у воді острови та острівці, а спритні картини носилися понад розлогими водами й грали з вітром у перегони. Молода жінка намагалася вгамувати свого непосидючого малюка. Той пручався, намагався вирватися з материнських рук — його вабила незнана далечінь, а там дитяча уява вимальовувала дивовижні світи, сповнені чудернацьких пригод.

— Добридень! Казковий сьогодні день, правда? — раптом за плечима матері почувся тихий старечий голос. Жінка з несподіванки здригнулася й оглянулась. Перед нею стояв сивий усміхнений старець у льняній вишиванці та у солом'яному капелюсі. Чоловіяга здавався мирним. Від нього віяло літнім спокоєм. Його усмішці хотілося вірити.

— Добридень, — ніяково відповіла молода матуся і знову перевела погляд на хлопчика.

Той, заглядавши незнайомця, хутко пригорнувся до матері й уважно спостерігав блакитними оченятами-гудзичками